

ARTI 90

T.C. BAŞBAKANLIK YURTDIŞI TÜRKLER VE AKRABA TOPLULUKLAR BAŞKANLIĞI

Nisan-Mayıs-Haziran

2016 Sayı 14

CAN AZERBAJYCAN

Bir Kucaklaşmanın Hikâyesi

FRANSA VE İSLAM BİR YILIN MUHASEBESİ

Medeniyet Şehirleri
BAKÜ

GURBETÇİ DEĞİL

TÜRK DİASPORASI

Yazı: İsmail Yıldız

Artı 90'ın bu sayısında Hasbihal bölümünün konuğu AK Parti İstanbul Milletvekili ve TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı Mustafa Yeneroğlu.

İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanlığı gibi kritik bir görevi üstlenen Yeneroğlu, aynı zamanda 6 milyonluk Türk diasporasının da TBMM'deki temsilcisi konumunda. Yeneroğlu bu büyük sorumluluğun gereğini yerine getirmek için Meclis'e adım attığı andan itibaren yoğun mesaisine de başladı. Türk siyasi tarihinde ilk kez diaspora politikasının hükümet programına alınmasında büyük katkıları oldu.

1975 doğumlu olan Yeneroğlu henüz 1 yaşında iken ailesiyle birlikte Almanya'nın yolunu tutmuş. Türklerin yoğun olarak yaşadığı Köln'de yetişen, eğitimini burada tamamlayan Yeneroğlu, sivil toplum kuruluşlarında da yıllarca aktif olarak görev almış bir isim. Bu yüzden diasporanın sorunlarını yakinen tanıyan isimlerin başında geliyor.

Yeneroğlu Türk diasporasının sorunlarını açık yüreklilikle ortaya koyuyor. Ona göre Türkiye diaspora politikalarının hayata geçirilmesi noktasında henüz yolun başında. Çünkü diaspora konusunda hâlâ bütüncül bir devlet politikası yok. Kendi deyimiyle politik söylemden nitelikli eyleme geçiş sürecinin başındayız.

Yurt dışında büyümüş, o toplumun içinden çıkmış biri olarak Türkiye'nin yurt dışındaki vatandaşlarına bakış açısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yurt dışında yaşayan vatandaşlarımız uzun yıllar hem ayrıştırıldı hem de "döviz getiren araçlar" olarak görüldü. Anayasa'da bile bu insanlarımızı tanımlamak için "yurt dışında çalışanlar" ifadesi kullanılmış. Oysa biz hep Batılı ülkeleri oradaki vatandaşlarımıza salt işçi gözüyle baktıkları, insani değerleri göz ardı ettikleri gerekçesiyle eleştirmişiz. Demek ki bu husus sadece onlar için geçerli değil. Dolayısıyla öz eleştiri yapmamız için yeterince gerekçemiz var.

Tüm bunların yanında 2000'li yıllarla birlikte bu bakış açısının olumlu yönde değiştiğine şahit olduk. Yeni vizyon çerçevesinde vatandaşlarının menfaatlerini savunan, dil, kültür, eğitim birikimini önceleyen, politikalarını buna göre belirleyen bir söylem geliştirildi. Bu bağlamda YTB'nin kurulmuş olması da devletimizin bu konuya verdiği önemin bir göstergesidir.

Sizce vatandaşlarımızın öncelikli meseleleri neler ya da neler olmalı?

Bugün yurt dışında yaşayan vatandaşımızın en önemli meselesi anadilini en iyi şekilde öğrenmek ve tatbik etmek, özellikle de sonraki nesillere aktarmak. Türkçe gün geçtikçe unutuluyor, yeni nesiller artık Türkçe konuşmuyor. Yurt dışında bilhassa Türkçe yazı kültürü unutulma tehlikesiyle karşı karşıya. Bugün 80'li ve 90'lı yıllarda eğitim ve kültür alanında yapılan ihmalkârlıkların bedelini ödüyoruz. Ben uzun yıllar STK'larda aktif görev aldım. Bizim o dönemlerde en büyük sıkıntılarımızdan biri Türkiye'den beklediğimiz desteği alamama, STK'lar arasında yapılan ayırım ve içinde yaşadığımız ülkelerde dışlayıcı politikalar karşısında etkin bir Türkiye'nin olduğunu hissedememektir. Bu eksiklik güçlü bir iktidarla ve YTB gibi kurumlarla giderilmeye başlandı. Ancak yolun başındayız, atılacak daha çok adım var.

Ben daha verimli adımlar atabilmek adına yurt dışı vatandaşlarımıza yönelik politikamıza eleştirel yaklaşmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu açıdan bakıldığında bu alanda hâlâ iyi bir noktada değiliz. Evet, YTB gibi kurumların oluşturulması önemli bir adım. Ancak ihtiyaç olan, diaspora politikasının devlet politikası olarak partiler üstü bir bakış açısıyla ele alınması ve uygulanmasıdır. Diaspora ile ilgili yapılan tüm kamu kurumlarındaki çalışmaların ortak bir mekanizma tarafından koordine edilmesi gerekir. Ekonomi Koordinasyon Kurulu örnek olabilir. Türkiye'deki tüm siyasi partiler, yurt dışındaki 6 milyon vatandaşımıza yönelik fikir geliştirmenin yanında meseleyi abartılı siyasi retorikten kaçınarak teknik ve nesnel bir şekilde ele almak ve bu alanı güncel siyaset aracı olarak görmemekle yükümlüdürler.

Peki, bu bahsettiğiniz devlet politikası nasıl tesis edilecek? Diaspora kavramı dahi henüz yerleşmiş bir kavram değil.

Evet, Türkiye'de yurt dışındaki vatandaşlarımıza genel yaklaşım biçimi "gurbetçi" kavramı üzerinden yürütülüyor. Gurbetçi dediğinizde geçici bir durum kastedilir,

tabiri caizse sezonluk işçileri andıran bir yaklaşımdır bu. Hâlbuki bizim yurt dışındaki insanlarımız oraları yurt edinmişler, vatandaşlık almışlar, dördüncü nesildeler, çocuklarını yaşadıkları topraklarda büyütmüşler, yani yaşadıkları ülkelerin asli unsuru olmuşlar. Belki içimizi acıtan bir gerçek ama kabul etmemiz gerekir ki insanlarımızın bir kısmı da anavatanla bağlarını koparmış durumda. Gönüllü asimilasyon örnekleri de var. Şunu da aklımızdan çıkarmayalım: Yurt dışında Türkçe konuşulan sivil toplum kuruluşlarımızın temas kurduğu, hizmet verdiği kitle oradaki Türkiye kökenli toplam nüfusun yüzde 60'ını geçmiyor. Diğer yüzde 40 ile Türkçe iletişim kurmanın zorlukları artıyor. Türkiye henüz bu sorunun vahametini idrak etmiş değil. Gurbetçi tasavvuru devam ettiği sürece de bunu görebilmek, anlayabilmek pek mümkün görünmüyor. Bizim sosyal gerçeklikleri görüp buna göre siyaset üretmemiz gerek.

Ben bu yüzden "gurbetçi" olarak nitelenen yurt dışındaki vatandaşlarımızı diaspora olarak görmemiz gerektiğini savunuyorum. Diaspora aslında bir iddia. Gereği yoğun ve kalıcı çaba gerektiriyor. Büyük devletlere baktığınızda belki bazısı bu kavramı kullanmıyorlar ancak bu politikanın gereği neyse onu yerine getiriyorlar. »

Size bu bağlamda çarpıcı birkaç örnek vermek istiyorum. Almanya, Romanya'da yaşayan Alman azınlığa, yani kendi soydaşlarına son 10 yılda 90 milyon Avro destek sağladı. Bunlar resmî rakamlar. Romanya'da kaç Alman yaşıyor biliyor musunuz? Sadece 30 bin. Peki, hangi kapsamda yapılıyor bu destekler? Dil ve kültürü muhafaza etmeleri noktasında, onlar etnokültürel kimliğin muhafazası diyorlar buna. Ama aynı Almanya Türkiye'nin yurt dışındaki vatandaşlarıyla ilgili hassasiyetine endişeleniyor. Ki biz bu hassasiyetin henüz politik söylemden nitelikli eyleme geçiş sürecinin başındayız. Bizim de devlet olarak, sivil toplum kuruluşları olarak daha etkin daha aktif bir rol üstlenmemiz gerekiyor.

Almanya'nın bu düşüncesini besleyen farklı nedenler olabilir. Bu endişeleri konuşup bertaraf etmemiz de gerekir. Almanya'daki Türklerin kendi dil ve kültür birikimlerini geliştirmeleri Almanya'ya da önemli kazanımlar sağlayacaktır. Almanya sadece ekonomide değil birçok alanda çok derin ilişkiler kurduğumuz ülkelerin başında geliyor. Tam da bu noktada iki ülke arasındaki iliş-

kileri geliştirebilecek, ekonomik kapasiteyi artırabilecek ve kültürel işbirliğini geliştirebilecek olan Almanya'daki Türkiye kökenli insanlarımız her iki ülke için de önemli bir kazanım.

Öte taraftan yurt dışında yaşayan Türkiye kökenli insanların dinî kültürel bağlarının dil köprüsü üzerinden geçtiğini bilmemiz gerek. Dünya'da örnekleri var. İsrail gençlik köprüleri çalışmasını Birthright Israel adı altında diaspora ile birlikte devlet politikası olarak yürütüyor ve yılda 50 milyon dolar gibi bir bütçeyle destekliyor. Kültürel kimliğin beslenmesi amacıyla yapılan 10 günlük gezinin İsrail'de bir okulda 5 senelik bir eğitimden daha etkili olduğu araştırmalar sonucunda belirlenmiştir. Bu çalışmaları yürütmek, geliştirmek devlet olarak bizim asli görevlerimizden. Bakın Avrupa'da neo selefi akımlar var. Gençler üzerinde radikalleştirici etkiler kurmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla bizim Türkiye'de var olan dinî tedrisat geleneğimizin Avrupa'da da var olması ve o ortamda geliştirilmesi, Türkiye için olduğu kadar Avrupa ülkeleri için de hayati bir öneme sahip.

Avrupa ülkeleri bu konuda işbirliğine açık mı?

Açık olduklarını söyleyemem, onlar da bu süreci sağlıklı bir şekilde okuyamıyorlar. İşte Avusturya'daki İslam Yasası örneği. Hiçbir geleneği olmayan bir din tasavvurunu yoktan var etmeye çalışıyorlar. Türkiye'den imamların gelmesini engelleyerek, mevcut olanları da geri göndererek Türkiye ile olan bağları tamamen kopartmaya çalışıyor. Ulusal bir İslam anlayışı geliştirerek bunu Müslüman toplumda yaygınlaştırabileceklerini düşünüyorlar. Bu tamamen boş bir yaklaşım ve kimlik erozyonuna neden olabilecek potansiyele sahip. Bu yaklaşım ortak sorunların daha da büyümesine, daha da derinleşmesine neden olacak. Oysa bu konuda hem Avusturya'da var olan Müslüman dinî cemaatler hem de Türkiye ile daha sıkı işbirliğine gidilse bundan en büyük faydayı Avusturya görecekler.

Burada bir öz eleştiri yapmak gerekirse Türk toplumu olarak neyi eksik yapıyoruz?

Ben yurt dışındaki vatandaşlarımızla konuştuğumda kendi önceliklerine daha fazla sahip çıkmaları gerektiğini söylüyorum. Yani pasaport harcından, askerlik bedelinden daha önemli olan anadilimizin korunması ve kültürel birikimimizin beslenmesidir. Bunlara öncelikle oradaki toplumumuzun daha fazla sahip çıkması ve öncelenmesi gerekir.

Tekrar diaspora politikasına dönecek olursak bahsettiğiniz “bütüncül devlet diaspora politikası” anlayışını açabilir misiniz?

Farklı bakanlıklar ve kurumlar marifetiyle üretilen plan ve programların yanında yapılan hizmetlerin Ekonomi Koordinasyon Kurulu örneğinde olduğu gibi üst düzeyde koordineli bir biçimde yürütülmesi, önceliklere odaklanılması ve dilin senkronize edilmesi. Bürokrasi üretme yerine sivil toplumla daha yoğun çalışılması ve yurt dışında boş olan kadroların özellikle yerinden atamalarla doldurulması. Böylelikle bir bütünlük oluşturulacak, kurumlar arası iletişimsizliğin, faaliyet tekrarının ve israfın önüne geçilecektir. Bu arada Meclis’te daimi ihtisas komisyonu olarak ‘Göç ve Diaspora Komisyonu’nun kurulması gerektiğini düşünüyorum. Böylece bu alanın önemi artacak.

Diğer eksikliklerden bir tanesi de yurt dışı vatandaşlarımıza yönelik eğitim, kültür ve din hizmetlerinin bir bütün olarak ele alınmaması. Bu parçalar ve bunlardan sorumlu aktörler birbirinden bağımsız düşünülemez. Uluslararası ilişkilerde bu alana yönelik yapılacak çalışmalarda temel araç ikili kültür ve eğitim anlaşmalarıdır. Bakın, Batılı ülkelerle yapılan kültürel işbirliği anlaşmalarının en ‘aktüel’ 1961’de yapılmış, o günün perpektifiyle. Avusturya ve Danimarka örneğinde oldu gibi bazı ülkelerle daha yapılmamış. Burada yine Almanya örneğini vereyim sizlere: Almanya’nın Kırgızistan, Türkmenistan ve Kazakistan’la yaptığı kültürel işbirliği anlaşmalarında o ülkelerde yaşayan kendi azınlıklarıyla ilgili hassasiyetlerini gördüğümüz zaman, ne demek istediğim çok daha iyi anlaşılacaktır.

Yurt dışındaki eğitim hizmetlerine gelelim. Eğitim müşavirliklerimizin doldurulması lazım. Vatandaşlarımızın yoğun olduğu Avrupa ülkelerinde çift dilli okulların desteklenmesi 64. Hükümet Programı’nda var. Mesela burada Al-

manya’nın okulları var. Biz bunu bir sorun olarak görmüyoruz. Hatta daha fazla açılması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü tüm bunlar işbirliğimizi, zenginliğimizi, ilişkilerimizi güçlendirecek şeyler. Buna mukabil olarak Almanya’nın da Türkiye’nin açtığı çift dilli, çift diplomalı okullardan rahatsızlık duymaması gerekir.

Yurt dışında hiçbir dernek arasında ayırım yapmadan her kesime özellikle anadil konusunda hizmet götürmemiz gerekiyor. Eşit mesafede, hiçbir siyasi fark gözetmeksizin hepsine aynı imkânı ve fırsatı sunmamız şart. Öğretmen ihtiyacı varsa mümkün mertebe yerinden atamayla öğretmen, materyal ihtiyacı varsa materyal desteği sağlamalıyız.

Dinî eğitim meselesi de önemli bir konu. Güncel gelişmelerden sonra önemi sanırım daha iyi anlaşılıyor. Son bir yıl içerisindeki terör olayları ve gelişmeler ışığında bu konuyu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Herşeyden önce din eğitimi temel insan hakkıdır. Dolayısıyla pozitif bağlamda ele alınması gerekiyor. Bundan bağımsız olarak gelenekten kopmamış bir din eğitimi başıboşluğun, suça eğilimin ve radikalleşmenin panzehiridir. Terör olaylarına gelince Fransa’daki terör olayları maalesef Avrupa’da ilk değil. Daha önce İngiltere’de oldu, İspanya’da oldu. En son Brüksel’de yaşandı. Almanya’da engellenen terör girişimleri oldu. Öncelikle şunu ifade etmeliyim ki; Türkiyeli Müslümanlar arasında »

şiddete yönelmek, teröre alet olmak gibi bir eğilim hiç söz konusu olmadı. Çünkü bizim dinî kültürümüzde böyle bir radikalleşmeye asla yer yok. Biz şiddetin, fitnenin olduğu yerden uzak durmaya çalışırız. Bulduğumuz toplumda iyinin, güzelin, ortak faydanın mücadelesini vermenin gayretinde oluruz.

Evet, Avrupa'da bir terör tehdidi var. Ama bu terör tehdidini kültüralist bir yaklaşım biçimiyle okursak yol almamız mümkün değil. Çünkü bu terör tehdidini yaratan sorunlar Müslüman toplumun din veya kültüründen kaynaklanmıyor. Bakıldığında teröristlerin işsiz, eğitimsiz, suç olaylarına karışmış, başıboş gençler arasından radikalleşmiş grupların eyleme girmesiyle ortaya çıktıkları görülüyor. Maalesef bu olayların sosyal boyutu bugüne kadar hep görmezden gelindi. Size güncel bir gelişme olması açısından Brüksel'den örnek vereyim. Molenbeek'ten bahsedelim. Bir kere bu bölgedeki insanlar yıllarca dışlanmış, ötekileştirilmiş, yeterli hizmet götürülmemiş bu bölgelere. Gençler arasındaki işsizlik oranı yüzde 45. Sadece göçmen gençler baz alındığında bu rakam yüzde 60'a çıkıyor. Çoğunluk toplumun imkanlarından faydalanamayan başıboş kişilerden bahsediyoruz. Yani bu kişiler Müslüman oldukları için

teröre bulaşmıyorlar. Bu insanlar zaten toplumda kendine bir yer edinmemiş, dışlanmış, işsiz ve başıboş oldukları için kriminal ortamlara kayıyorlar ve kısa yoldan kahraman olma yolunu seçiyorlar. Bunların birçoğu dinî hassasiyetleri olan bir aile yapısından da gelmiyorlar. Bu konuda Fransa'da yapılan araştırmalar bizim düşüncelerimizi destekler nitelikte. Fransa'dan Suriye'ye gidenlerin yüzde 65'i dine uzak hatta ateist ailelerin çocukları ve neredeyse tamamının kriminal geçmişi ve cezai tecrübesi var. Aslında burada iddia edilenin tam aksi bir durum olduğunu görüyoruz. Burada geleneklere sahip çıkan dinî cemaatlerin imkânları arttırılsa, en azından dışlanmasa, gençlerle daha fazla ilgilenebilecekler ve böylelikle en etkin önleyici tedbir olacak.

Ancak bir bakıyorsunuz bu dinî cemaatler kamu erki tarafından dışlanıyorlar, bazı ülkelerde en temel haklardan, kurumsal haklardan yoksun bırakılıyorlar. Almanya'da tüm hukuki koşullara haiz olmalarına rağmen dinî özgürlükler bağlamında kurumsal haklara sahip değil Müslüman cemaatler. Bunlar yıllardır öteleniyor. Gerekece olarak da hukuki bahaneler üretiliyor. Oysa hiçbir hukuki değil, tamamen siyasi gerekçeler. Böyle bir ortamda bu cemaatlerin sağlayacağı olumlu katkıların da önüne geçilmiş oluyor. Hatta bu dernekler haksız yere ve yanlış olarak radikalizmi besleyen yapılar olarak görülüyor.

Bunda siyasal partilerin yürüttüğü politikaların da etkisi büyük. Hatta Avrupa'daki yabancı düşmanlığının dahi "Türk ve İslam düşmanlığına" dönüştüğünü görüyoruz.

Fransa'da son yapılan anketler Le Pen'in partisinin birinci çıktığını gösteriyor. Avusturya'da Strache'nin sözde özgürlükçü partisi FPÖ'nün anketlerdeki oy oranı yüzde 34 civarında. İsviçre'de SVP zaten 1999'dan beri iktidarda. Almanya'da yapılan son seçimlerde ırkçı partilerin ciddi bir yükselişi söz konusu, bugün genel seçim olsa yüzde 15 üzerinde oy alacaklar. Toplumun daha da sağa kayması için inanılmaz bir kampanya yürütülüyor. Buradaki asıl tehlike Avrupa'nın içine kapanıp köyleşmesi. Çok kültürlü, çok dilli, çok etnisiteli ve liberal temel haklar konusunda dünyaya örnek olmaya çalışan, böyle bir iddiası bulunan bir topluluktan, kendi içerisindeki azınlıklara bunları uygulamadığı gibi bunun da ötesinde bu iddialarından tamamen vazgeçme noktasına gelen bir topluluğa dönüşebilir birçok Avrupa ülkesi.

Köyleşmeden kastınız içe kapanma durumu mudur?

Evet, Avrupa içe kapanma tehlikesiyle karşı karşıya. De-diğim gibi en büyük tehdit bu. Bu Türkiye için de, burada yaşayan azınlıklar için de, Avrupa'nın kendi değerleri ve iddiaları için de büyük bir tehdit.

Peki, bu kaostan çıkış nasıl mümkün olacak?

Buradan çıkış açık toplum gerçeğini savunma, kararlılıkla savunma ve çoğunluk toplumunda günümüzün toplumsal şartlarına entegrasyonunu teşvik etmekten geçiyor. Aksi takdirde azınlıklar liberal toplum düzeninin iddialarından faydalanamıyorlar. "Azınlıklar hadlerini bilsinler, haklarını talep etme girişimleri olmasın. Mümkün merteye bize benzesinler, kamusal alanda çok fazla görünmesinler." şeklindeki yaygın yaklaşım biçimi tek taraflı asimetrik bir ilişkinin doğmasına neden oluyor. Var olduğu iddia edilen zenginliğin, farklılığın yaşanabileceği ve korunacağı ortamın da kaybolmasına neden oluyor.

Siz aynı zamanda İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanlığı görevini yürütüyorsunuz. Önümüzdeki dönemde Komisyon neler yapacak, hangi konulara ağırlık verecek?

Birçok Avrupa ülkesinde mültecilerin durumunu endişeyle izliyoruz. Yine kurumsal ırkçılık bizim önemli gündemimiz. İslam düşmanlığını besleyen mefhumlar neye sebebiyet veriyor? Yasama ve yargı üzerinde ne gibi bir etkisi var? Bu konuda derinlemesine bir çalışma yapmak istiyoruz. Çünkü bu boyutları açığa kavuşturduğumuzda asıl meselenin üzerine çok daha sağlıklı bir şekilde gidebileceğiz. Böylelikle Avrupa ülkelerindeki kamu yöneticilerine yönelik beklentilerimizi çok daha somut bir şekilde ifade edebileceğimizi düşünüyoruz. Aksi takdirde hazırlanan raporlarla sadece sorunu tespit edebilir, bir fotoğraf ortaya koyabilirsiniz. Ancak bu sıkıntıların üzerine gidilmesi hususunda çok soyut kalabilirsiniz.

Mesela NSU cinayetleri davasında üzerinde durulması gereken husus şu: Nasıl oluyor da o kadar baskın emareler olmasına rağmen polis bu cinayetlerin arkasındaki ırkçı motivasyonu devamlı olarak görmezden geliyor. Ve yine nasıl oluyor da 30 yıldır Yeşiller Partisi'nin o kadar mücadele etmesine rağmen hayvanları koruma ilkesi Anayasa'ya alınmıyor da 2004 yılında Anayasa Mahkemesi'nin helal et konusunda Müslümanlar lehinde verdiği karardan hemen sonra alınıyor?

Yine Kuzey Ren Vestfalya'da kurumlar yasası çıkartılarak hangi derneklere kamusal dinî cemaat statüsü ve

rileceği hususu parlamentonun onayına bırakıldı. Daha önce Anayasa'daki şartları taşıyan kurumlara bu statü veriliyordu. Söz konusu Müslümanlar olunca şimdi tamamen siyasi bir mesele haline getirildi. Dolayısıyla bu konuları daha detaylı bir şekilde ele alıp, konunun muhataplarıyla çözüm noktasında daha sık görüşmemiz gerekiyor.

Yurt dışındaki 6 milyon insanımızın Meclis'teki temsilcisisiniz. 4 yıllık dönemde sizi hangi çalışmalar içerisinde göreceğiz?

Türk siyasi tarihinde bir ilk olarak hükümet programına diasporayla ilgili dolu dolu 3 sayfalık bir program aldık. Bunun gereğinin yerine getirilmesi için tüm kurumlarımızla işbirliği içerisinde konuların takipçisi olacağız. Burada sizinle konuştuğumuz şeylerin yüzde 80'inin çerçevesi orada çizilmiş şeyler.

Somut hedefler bağlamında iki kategoriye birbirinden ayırmamız gerekiyor. İlki genel göç ve diaspora politikalarının kurumsal altyapısı ve çerçevesi, ikincisi doğrudan yurt dışındaki vatandaşlarımızı ilgilendiren hususlar. Daha önce belirttiğim gibi Türkiye olarak göç ve diaspora alanında yurt dışı eğitim, kültür, din, dil, medya vb. alanları içeren kapsamlı bir devlet politikasını uygulayabilmemiz için gerekli kurumsal yapıları oluşturmak ve geliştirmek durumundayız. Önümüzdeki 4 yılda ana gündemimiz hiç şüphesiz ki ülkemizi bu hedefe yaklaştırmak olacaktır.

Yurt dışındaki vatandaşlarımızı doğrudan ilgilendiren ve hükümet programımızda da yer verdiğimiz hususların başında, yurt dışının ayrı bir seçim bölgesi olması ve yurt dışı milletvekilliği konusu geliyor. Bu yıl sonuna doğru ilgili kanun teklifini Meclis'e getirmeyi planlıyoruz. Öte yandan yurt dışından mezun olan öğrencilerin diplomalarının tanınmasıyla ilgili süreçlerde sıkıntı yaşanıyor. Benzer durum tanıma ve tenfiz davalarında da söz konusu. Bunları çözeceğiz inşallah. Ayrıca beyin göçünde rekabet gücümüzü artırmamız gerekir.

Ayrıca yurt dışındaki vatandaşlarımızla ilgili gelişmelerden daha fazla haberdar olmamız için TRT ve Anadolu Ajansı'nın yurt dışındaki varlığının güçlendirilmesi şart. Uzman gazeteciliğin teşvik edilmesi gerekir. Aynı durum YTB için de geçerli. YTB'yi güçlendirmemiz, bütçesini ciddi manada arttırmamız lazım. YTB'nin yurt dışındaki vatandaşlara ayırdığı katkı çok daha fazla olmalı, birkaç misli artırılması lazım. ■